

VICENTA TASA/ROSA MARI ROIG

El País Valencià, la perifèria que no compta

L'aportació valenciana al govern estatal sempre ha estat molt exigua. Durant tota l'experiència democràtica només podem comptar vuit ministres d'origen valencià. Cap d'ells no s'ha aprofitat d'aquesta posició per relançar el valencianisme polític.

Abans de les eleccions del 12 de març les expectatives valencianes per a formar part de l'executiu espanyol eren importants, a través de la figura d'Eduardo Zaplana. Els comicis del 13 de juny de 1999, que donen la majoria absoluta al PP valencià a llarga distància de l'oposició, immersa en una crisi interna de partit, situen Zaplana en una posició privilegiada per tal de somiar amb una cartera a Madrid. La seua figura ix reforçada després del Congrés nacional, amb la ponència titulada "La Espana de las oportunidades", que intenta sintonitzar amb el nou discurs del laborisme anglès, fent-li l'ullet a Aznar de cara a la propera convocatòria electoral general.

Aquesta situació privilegiada dins del partit, recolzada en la seua força al si de la política valenciana, li crea antipaties entre la resta de barons del Partit Popular. La ceguesa produïda per l'èxit electoral fa que no mesure les conseqüències d'aquesta actitud. Així, en aquests moments la seua relació amb els ministres li resta poder d'influència a Madrid, a excepció de la cartera de Medi Ambient, al capdavant de la qual es troba el seu amic Jaume Matas, ex-president del Govern de les Illes Balears. Qüestió aquesta que es podria veure agreujada en un futur, tenint en compte la freda relació que Eduardo Zaplana manté amb el vice-president del govern espanyol, Rodrigo Rato, que podria ser, segons indiquen alguns pronòstics, el proper candidat del PP a la presidència del govern espanyol.

A tot açò cal afegir que un nou escenari polític es dibuixa després del 12 de març. El vot valencià no és decisiu perquè José María Aznar obtinga la majoria absoluta, i això minva

la capacitat d'influència del poder valencià a la "capital del reino". En altres comunitats autònomes el PP supera en vots la representació popular del País Valencià. Això desbanca Zaplana en la seua cursa per arribar a Madrid. Aznar a l'hora de configurar el govern espanyol no té en compte el País Valencià. Ni Costa, com a secretari d'estat, es troba entre els escollits.

De totes maneres no hem d'estar ni decebudes ni decebuts, perquè el sud del nostre país, Alacant, hi és present en la figura de Federico Trillo, al capdavant del Ministeri de Defensa. Trillo, però, no s'ha identificat mai amb les institucions valencianes, i poques voltes ha aparegut en la mateixa foto que Zaplana.

En canvi, els Països Catalans en el seu conjunt sí que han obtingut una representació important en el govern de l'estat. Amb Josep Piqué i Anna Birulés, del Principat, i amb Jaume Matas, de les Balears, José María Aznar llança dues ofensives per tal de guanyar terreny, si més no, a les properes eleccions catalanes i recuperar el govern de les Illes. El País Basc, Galícia, Andalusia,... també són presents al nou gabinet presidencial: Mayor Oreja repeteix al Ministeri de l'Interior, Mariano Rajoy passa a ser vice-president, Celia Villalobos es fa responsable del Ministeri de Sanitat, etc.

Aquest escàs ressò polític a Madrid fa patent la manca d'un entramat civil, polític i econòmic valencià. El resultat és l'assimilació dels valencians amb l'interès espanyol. Fins que el nostre país no siga capaç de tenir un interlocutor vàlid a l'exterior, que defense els nostres interessos, els valencians no seran escoltats. I continuarem sent la perifèria que no hi compta.

"Fins que el nostre país no siga capaç de tenir un interlocutor vàlid a l'exterior, que defense els nostres interessos, els valencians no seran escoltats."

Analistes polítiques